

1

Drie muren aan boeken. Over toneel, geschiedenis, aardrijkskunde, fotografie, schilderkunst en natuurlandschappen, en verder toneelstukken, romans, poëzie en biografieën. De werk-kamer zou niet misstaan in een victoriaans drama. Een groot massief bureau met een bibliotheeklamp. Keurige stapeltjes aantekeningen, kranten en toneelscripts. Daartegenover twee chesterfields. In het midden een zacht hoogpolig vloerkleed.

‘Waar denk je aan, jochie?’

‘Oh, aan niks bijzonders.’

Harold krioelt met zijn vingertoppen in het borsthaar van zijn vriend.

‘Vanaf hier lijkt de kamer nog groter.’

‘Een dondersteen, dat ben je.’

‘Ik neem graag de leiding.’

De twee lichamen ontspannen. Zucht.

‘Ben je weleens bang?’

‘Bang voor wat?’

‘Bang voor onbegrip.’

‘Als in “bedreigingen”?’

‘Ja.’

‘Maar schat. Ik speel toch een rol?’

‘Je bent harder geworden in je mening.’

‘Ja, dat is waar. Vroeger vond ik alles mooi en goed. Nu ben ik zuur geworden. Haha, een zuurpruim die heel veel van jou houdt. Dat je nog bij me bent!’

‘Ik ken jouw zachte kant, Harold.’

‘Zie je die te weinig?’

‘Ach, je bent een harde werker. Net als jouw vader. Tegenwoordig kun je moeilijker jouw rol loslaten.’

‘Ik ben een iconisch figuur.’

‘Mensen zijn bang voor je.’

‘Echt waar?’

‘Schat, doe niet naïef.’

‘Ik bedoel het, denk ik, niet slecht. Maar in mijn loopbaan heb ik zoveel troep gezien. Ongelooflijk.’

‘Ook bij de grote theatergezelschappen?’

‘Nee, daar niet, in elk geval veel minder. Mijn mening is dat dat een fundament moet zijn voor een gezond toneelklimaat. We moeten daarin investeren en daarop voortborduren.’

‘Je bent nu niet aan het werk.’

‘Nee.’

‘Ik hou gewoon van je en ik wil niet dat je jezelf als recensent te veel laat meeslepen in een verharde wereld. Dat je jezelf verliest.’

‘*Vandaag* bepaalt en ik bepaal mee.’

‘Dat is precies wat ik bedoel.’

‘Blijf je voor altijd bij me?’

‘Ik wil niks anders, Don Quichot van me.’

Harold kijkt naar de kaaklijn van zijn vriend. Dan bijt hij hard in diens tepel.

‘Au! Wel lief voor me blijven, hè?’

Er wordt even niks meer gezegd.

Tegelijkertijd rekken de twee lichamen zich uit. Het is midden op de dag.

‘Ik moet nog steeds aan die documentaire van laatst denken. Die krakers wonen nu met hun gezinnen in kasten van huizen, iets waar ze in hun jeugd zo op tegen waren.’

Harold staat op en bekijkt zijn naakte vriend. Hij reikt hem de hand. In de gang naar de douche krijgen Harolds billen een waardering. Pets!

Op de redactie van *Vandaag* heerst een tijdloze bedrijvigheid. Nieuws 24/7. Getik op laptops. Telefoons die opgenomen of weggedrukt worden. Turen op rechthoekige beeldschermen. Nieuws verplaatsen van het ene naar het andere scherm. Af en toe een rennende collega door het pand. Jaloersmakend. Heeft kennelijk nog belangrijker nieuws dan er al is.

‘Kan dit nog meegenomen worden? Stop de persen!’

Op het grote scherm de nieuwszender NOW met zijn (live)beelden en geschreven nieuws in één lange zin eronder.